

(Псал. 141; 2) и хвала (Евр. 13; 15: 1 Пет. 2; 5, 9) и тѣлеса-та на Христіаны-тѣ (Рим. 12; 1) прѣносително ся наричагъ жъртвы. Но тайната вечеря въ Св. Писаніе не ся нарича жъртва ни прѣносително, но само “вечеря Господня” (1 Кор. 11; 20). Тръпеза-та Господня (1 Кор. 10; 21) и “прѣломяваніе хлѣбно” (Дѣя. 2; 42, 46).

2) Въ първо-то ни прѣдложеніе ный доказахмы, че велика-та жъртва Христова на кръсть-тъ бѣше *вседостаточна* за изглаждане на всички-тѣ грѣхове, — за грѣхове-тѣ на всякий-тъ свѣтъ. Ако тази жъртва бѣше волна, то нѣма никоѣж нуждѣ за другѣ жъртвѣ, или за *повтаряніе* на онѣзи доволнѣ жъртвѣ. Пакъ тамъ видѣхмы че жъртва-та Христовѣ, чрѣзь коѣшто имамы прощеніе на грѣхове-тѣ бѣше принесена на *кръстѣ-тѣ* на Голгоѣж, за това не можѣ да бѣде съ причащеніе. Видѣхмы още че кръвь-та Христова, която очищава отъ всякой грѣхъ, бѣше кръвь-та, коѣшто пролѣ на *кръстѣ-тѣ*, слѣдователно не може да е вино-то което ся употрѣбява въ причащеніе-то. Пакъ тамъ видѣхмы че Христось принесе себе си жъртвѣ *само единѣ* пѣтъ за всяко врѣме; (Евр. 10; 10, 12, 14: 1 Пет. 3; 18); слѣдователно не може да ся повтаря. “Понеже единѣ пѣтъ принесе жъртвѣ самѣ себе си за да дигне грѣхове-тѣ” (Евр. 9; 28). “Нито да приноси *себе си* много пѣти, както първосвященникъ-тѣ влазяше въ святилище-то всякѣх годинѣ съ чуждѣ кръвь, понеже тогава трѣбуваше да *страда* той *много пѣти* отъ сздание міра: но сега *еднѣждѣ* ся яви въ послѣдни-тѣ вѣкове да довърши грѣхъ-тѣ съ по-